

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 348/2023-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Davidom Vöröšom, advokátom, Landererova 8, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava IV (teraz Mestský súd Bratislava II) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 P 108/2019 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 13 P 108/2019 **b o l i p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava II **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. B4 13 P 108/2019 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie **1 000 eur**, ktoré **j e** Mestský súd Bratislava II **p o v i n n ý** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava II **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **442,38 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 31. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov

podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva rodiča na starostlivosť a výchovu dieťaťa podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 P 108/2019 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal mu finančné zadost'učinenie 10 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom napadnutého konania o úpravu práv a povinností rodičov k maloleťmu dieťaťu, ktoré začalo na základe návrhu matky maloletej 31. júla 2019.

3. Okresný súd uznesením z 2. septembra 2019 nariadil neodkladné opatrenie, podľa ktorého je sťažovateľ povinný prispievať na výživu maloletej sumou 100 eur mesačne. Dňa 5. septembra 2019 podala matka na súde návrh na schválenie rodičovskej dohody uzatvorenej medzi rodičmi, preto na pojednávaní 26. novembra 2019 požiadali rodičia maloletej o odročenie veci na účel ďalšieho mimosúdneho rokovania. Okresný súd pojednávanie odročil na 18. február 2020.

4. Dňa 11. februára 2020 podala matka námietku zaujatosti proti zákonnej sudkyňi a 13. februára 2020 okresnému súdu oznámila, že nedošlo k uzavretiu rodičovskej dohody, a podala vo veci vyjadrenie. Po odročení pojednávania na neurčito okresný súd posúdil námietku zaujatosti ako neopodstatnenú.

5. Sťažovateľ poukázal na to, že dočasná úprava práv a povinností rodičov k maloletej je upravená prostredníctvom neodkladného opatrenia – uznesenia okresného súdu č. k. 25 P 22/2020-39 z 31. marca 2020, pričom výkon neodkladného opatrenia je vedený okresným súdom v konaní pod sp. zn. 58 Em 3/2020.

6. Sťažovateľ podal 26. mája 2020 vyjadrenie k návrhu matky o určenie rodičovských práv a povinností k maloletej a podaním z 20. augusta 2020 žiadal okresný súd o nariadenie termínu pojednávania.

7. Pojednávanie nariadené na 11. november 2021 bolo odročené na 13. január 2022. Dňa 13. januára 2022 okresný súd vec prerokoval a následne odročil na neurčito na účel zváženia ďalšieho procesného postupu.

8. Ďalšie pojednávanie sa konalo 1. decembra 2022, pričom bolo odročené na neurčito s tým, že vo veci bude nariadené znalecké dokazovanie. Uznesenie o nariadení znaleckého dokazovania bolo vydané až 29. marca 2023, t. j. súd bol nečinný ďalšie takmer štyri mesiace.

Uznesením č. k. B4-13 P 108/2019-303 zo 17. júla 2023 mestský súd zamietol návrh matky maloletého dieťaťa na splácanie preddavku na trovy spojené s dokazovaním v splátkach.

9. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 348/2023-10 z 27. júna 2023 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ argumentuje, že posudzovaná právna vec nie je skutkovo ani právne zložitá a sám svojím správaním žiadnym spôsobom neprispel k prietahom v napadnutom konaní, ktoré nebolo dosiaľ rozhodnuté v merite veci a nie je právoplatne skončené ani po takmer 4 rokoch od podania návrhu.

11. Podľa názoru sťažovateľa je nesprávny a neefektívny postup okresného súdu v rozpore s jeho základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom v dôsledku tohto postupu došlo k i porušeniu práva sťažovateľa – otca na styk s dieťaťom a zároveň k vážnemu narušeniu vzťahu medzi otcom a dcérou.

III.

Vyjadrenie mestského súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

12. Mestský súd k ústavnej sťažnosti zaujal stanovisko podaním sp. zn. 1 Spr 66/2023 z 21. júla 2023, ktorého súčasťou je podrobná chronológia úkonov v napadnutom konaní.

13. Mestský súd okrem iného poukázal na niekoľkonásobnú zmenu zákonného sudcu v posudzovanej veci, ako i na zmenu v organizácii všeobecných súdov, ich príslušnosti a obvodov (tzv. novú súdnu mapu).

14. Mestský súd označil ako „*nesporný fakt, že celková dĺžka konania sa zo všeobecného hľadiska javí ako neprimeraná*“, a rozhodnutie o ústavnej sťažnosti ponechal na posúdení ústavného súdu.

III.2. Replika sťažovateľa:

15. Sťažovateľ vo svojej replike uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že aj mestský súd označuje doterajšiu dĺžku konania za neprimeranú, ústavnú sťažnosť považuje za dôvodnú v celom rozsahu.

16. Vo vzťahu k požadovanému finančnému zadosťučineniu poukázal na to, že doterajšie prietahy v konaní majú priamy negatívny dopad na vzťah medzi ním a jeho maloletou dcérou a prispievajú k ďalšiemu odlúčeniu, ktoré bude neskôr už iba ťažko napravitel'né. Finančné zadosťučinenie

môže podľa sťažovateľa čiastočne reparať spôsobenú ujmu, ktorá je však vo svojej podstate nenahraditeľná a bude mať na vzťah medzi sťažovateľom a jeho maloletou dcérou dlhotrvajúce dôsledky.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

17. Sťažovateľ podstatnou časťou argumentácie tvrdí, že zo strany okresného súdu konajúceho v jeho veci došlo k vzniku zbytočných prietáhov, pričom v dôsledku tohto postupu došlo i k porušeniu práva sťažovateľa – otca na styk s dieťaťom.

18. Predmetom konania pred ústavným súdom je preto posúdenie, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a k porušeniu práva rodiča na výchovu a starostlivosť o dieťa podľa čl. 41 ods. 4 ústavy.

IV.1. K porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

19. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

20. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (m. m. II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

21. K vzniku zbytočných prietáhov v konaní pred všeobecným súdom môže pritom dôjsť nielen jeho nečinnosťou, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou (m. m. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

22. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

23. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, napadnuté konanie sa vedie vo veci úpravy práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu, t. j. ide o prednostnú vec, kde sa predpokladá osobitná pozornosť venovaná efektívnemu a rýchlemu postupu súdu. Tento typ konania tvorí štandardnú a pomerne početnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov, a preto z právneho hľadiska napadnuté konanie nevykazuje črty mimoriadnej zložitosti. Pokiaľ ide o faktickú zložitosť konania, ústavný súd konštatuje, že vo veci bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie, zároveň však hodnotí, že uvedené dosiaľ nemalo negatívny vplyv na dĺžku konania.

24. Ústavný súd pri posudzovaní prvého kritéria osobitne zohľadnil predmet konania, ktorý má vzhľadom na svoju povahu pre sťažovateľa mimoriadny význam, keďže výsledok napadnutého konania podstatne ovplyvní jeho výkon práv a povinností rodiča k maloletému dieťaťu.

25. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietáchoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Po preskúmaní príslušného spisového materiálu ústavný súd zistil, že sťažovateľ svojím správaním v napadnutom konaní neovplyvnil nežiaducim spôsobom jeho dĺžku.

26. Tretím hodnotiacim kritériom je postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd z predloženého spisu okresného súdu zistil, že napadnuté konanie začalo 31. júla 2019. Okresný súd ostal po vykonaní prvotných procesných úkonov a rozhodnutí o námietke zaujatosti nečinný v období od marca 2020 do januára 2022, keď vec prerokoval na pojednávaní (teda takmer 2 roky). Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo až po vyše 10 mesiacoch, 1. decembra 2022, bolo na ňom nariadené znalecké dokazovanie, pričom k vydaniu uznesenia a ustanoveniu znalca došlo po takmer 4 mesiacoch 29. marca 2023.

27. K predĺženiu konania došlo podľa názoru ústavného súdu dlhodobou neodôvodnenou nečinnosťou okresného súdu, pričom dĺžka konania je sama osebe predovšetkým vzhľadom na dotknuté záujmy maloletého dieťaťa neprimeraná. Je ústavne neakceptovateľné, aby v konaní o úprave práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu nebolo ani po 4 rokoch od jeho začatia meritórne rozhodnuté.

28. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že pod mimoriadnou starostlivosťou, ktorú má súd venovať konaniu vo veci starostlivosti o maloletých, nemožno rozumieť 4 roky (v čase rozhodovania ústavného súdu, pozn.) trvajúce konanie. Je zrejmé, že postup okresného súdu v napadnutom konaní nemožno považovať za optimálny a efektívny, smerujúci sústredene k urýchlenému odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa.

29. Ústavný súd v súvislosti s argumentáciou mestského súdu uplatnenou vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti stabilne pripomína, že personálne obsadenie súdu, jeho organizácia, vysoký počet vecí v príslušnom oddelení, zmena zákonného sudcu, ako i optimalizácia súdnictva teda nie sú dôvodmi, pre ktoré by malo byť ospravedlnené, tolerované a ústavne udržateľné porušovanie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nad rámec poznamenáva, že je táto okolnosť z individuálneho hľadiska, teda z hľadiska osoby zákonného sudcu pochopiteľne ospravedlniteľná, avšak z hľadiska celkovej zodpovednosti okresného súdu za plynulosť konania vo veci účastníkov ju zohľadniť nemožno.

30. Ústavný súd preto s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku napadnutého konania a obdobia neodôvodnenej dlhodobej nečinnosti okresného súdu dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní boli porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku rozhodnutia).

IV.2. K porušeniu základného práva podľa čl. 41 ods. 4 ústavy:

31. Pokiaľ ide o sťažovateľom uplatnenú námietku porušenia jeho základného práva zaručeného čl. 41 ods. 4 ústavy, ústavný súd konštatuje, že nezistil takú intenzitu zbytočných prietahov v napadnutom konaní, ktorá by mala za následok zásah až do samotnej podstaty označeného hmotného práva, a teda by mu umožnila urobiť záver o porušení označeného základného práva sťažovateľa. K uvedenému záveru dospel ústavný súd na základe skutočnosti, že práva a povinnosti sťažovateľa k maloletej sú dočasne upravené prostredníctvom neodkladného opatrenia, pričom je vedený aj výkon neodkladného opatrenia. V uvedenej časti preto ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel (bod 5 výroku rozhodnutia).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

32. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

33. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

34. S účinnosťou od 1. júna 2023 vstúpili do platnosti viaceré zmeny v organizácii všeobecných súdov, ich príslušnosti a obvodov (tzv. nová súdna mapa). Podľa § 18n ods. 2 písm. b) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov prechádza od 1. júna 2023 výkon súdnictva v rodinnoprávných veciach vrátane vecí podľa prvej a tretej hlavy druhej časti, tretej časti a štvrtej časti Civilného mimosporového poriadku z Okresného súdu Bratislava IV na Mestský súd Bratislava II. Vychádzajúc z uvedeného, vo veci sťažovateľa je v súčasnosti príslušným súdom Mestský súd Bratislava II.

35. V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd prikázal Mestskému súdu Bratislava II podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať v predmetnej veci bez zbytočných prietáhov, pretože ku dňu prerokovania ústavnej sťažnosti nebolo napadnuté konanie právoplatne skončené (bod 2 výroku rozhodnutia).

36. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

37. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

38. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

39. Sťažovateľ si v ústavnej sťažnosti žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie 10 000 eur z dôvodov uvedených v bodoch 10 a 11 tohto rozhodnutia.

40. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

41. Ústavný súd vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci považoval za potrebné priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie. Pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy všetky okolnosti danej veci, predovšetkým obdobia neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu, celkovú dĺžku napadnutého konania a jeho privilegovaný charakter, majúc na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia

základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, považoval priznanie sumy 1 000 eur sťažovateľovi za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku rozhodnutia).

42. Podľa § 135 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva alebo slobody, je povinný sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadost'učinenie, v tejto lehote priznané finančné zadost'učinenie sťažovateľovi nezaplatí, v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia sa zvyšuje finančné zadost'učinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplataenia.

VI.

Trovy konania

43. Sťažovateľ si uplatnil náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré mu vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním právnym zástupcom.

44. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Za prvé dva úkony právnej služby, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania a podanie ústavnej sťažnosti, vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2022, ktorá bola 1 252 eur, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2023. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2023 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 208,67 eur. Takto stanovená odmena predstavuje pri dvoch úkonoch 417,34 eur, s režijným paušálom 2 x 12,52 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) spolu 442,38 eur. Pokiaľ ide o ďalší úkon právnej služby – repliku sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že neobsahuje nové, resp. ústavnoprávne relevantné skutočnosti, ktoré mu nie sú známe, preto odmenu za uvedený úkon nepriznal. Úspešnému sťažovateľovi teda priznal náhradu trov konania v sume 442,38 eur (bod 4 výroku rozhodnutia).

45. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je Mestský súd Bratislava II povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu